

Sygn. akt III KK 127/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie Ł. S.

uznanego z winnego wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 kwietnia 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w umarza postępowanie, kosztami procesu w sprawie obciążając Skarb Państwa .

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. wpłynął wniosek o ukaranie Ł. S. za to, że w dniu 22 maja 2011 r. w R., wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał tankowania samochodu marki Rover o nr rej. [...] paliwem Pb wartości 166,24 zł, nie uiściwszy zapłaty na szkodę „B. w K.”, to jest o czyn z art. 119 1 k.w.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z dnia 19 kwietnia 2012 r., , uznał Ł. S. za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 5 maja 2012 r.

Kasację od tego wyroku, na korzyść Ł. S., wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżył w niej wyrok w całości i zarzucił rażące, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., naruszenie prawa procesowego, to jest art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na ukaraniu Ł. S. za czyn z art. 119 § 1 k.w., popełniony w dniu 22 maja 2011 r., pomimo tego, że stanowił on element czynu ciągłego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., popełnionego w okresie od 9 maja 2011 r. do 14 czerwca 2011 r., za dokonanie którego Ł. S. skazany został wcześniejszym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 marca 2012 r.

W uzasadnieniu kasacji Rzecznik Praw Obywatelskich podkreślił, że wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 marca 2012 r., Ł. S. uznany został za winnego tego, że w okresie od 9 maja 2011 r. do 14 czerwca 2011 r. na stacji B. , działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie dokonał kradzieży paliwa Pb 95 i tak: w dniu 9 maja 2011 r. o wartości 248,42 zł, w dniu 11 maja 2011 r. o wartości 249,04 zł oraz w dniu 14 czerwca 2011 r. o wartości 248,16 zł w łącznej ilości 144,5 litrów, czym spowodował łączne straty w wysokości 745,52 zł na szkodę B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 29 marca 2012 r.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł w kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. i umorzenie postępowania wobec Łukasza Sobieraja na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna w stopniu oczywistym, co zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k. pozwala na jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu. Analiza treści obu wskazanych wyżej wyroków prowadzi do wniosku, że w chwili wydawania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Rejonowego w W. prawomocny był już wyrok Sądu Rejonowego w C., którym skazano Ł. S. za identyczne działania w okresie od 9 maja 2011 r. do 14 czerwca 2011 r. objęte konstrukcją czynu ciągłego z art. 12 k.k. Istotą tej konstrukcji jest przyjęcie, że kilka jednostkowych zachowań tworzy razem jeden czyn zabroniony wtedy, gdy zostały podjęte w krótkich odstępach czasu i stanowią wykonanie z góry powziętego zamiaru. Zachowania jednostkowe mogą wyczerpywać przy tym bądź znamiona przestępstwa, bądź wykroczenia. Tracą one jednak swój jednostkowy charakter, tworzą bowiem łącznie jeden czyn zabroniony, jedno przestępstwo ciągłe. W tym stanie rzeczy nie ma znaczenia czy jednostkowe kradzieże paliwa przypisane Ł. S. wyczerpywały znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., czy przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Skoro przypisane mu działania stanowiły jeden czyn, to istotna jest kwalifikacja przestępstwa ciągłego, za które został skazany. Z tego punktu widzenia, w sytuacji faktycznej i prawnej Ł. S. nie znajduje zastosowania reguła wynikająca z art. 10 k.w. (zob. wyrok SN z dnia 21 października 2010 r., V KK 291/10, OSNKW z 2011 r., z. 12, poz. 108).

Z przyjętej przez Sąd Rejonowy w C. konstrukcji przestępstwa ciągłego wynika, że w sytuacji w której doszło do prawomocnego skazania Ł. S. za identyczne zachowania objęte z góry powziętym zamiarem w okresie od 9 maja do 14 czerwca 2011 r., niemożliwe jest prowadzenie postępowania w odniesieniu do innego jednostkowego zachowania, mieszczącego się w granicach osądzonego przestępstwa ciągłego. Tymczasem czyn przypisany Ł.S. przez Sąd Rejonowy w W. został dokonany w dniu 22 maja 2011 r. i był identyczny z zachowaniami objętymi konstrukcją przestępstwa ciągłego.

Wobec powyższego doszło do spełnienia przesłanki z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., to jest do zaistnienia sytuacji, w której postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało już prawomocnie zakończone. Z tego powodu, wobec wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

konieczne stało się uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i umorzenie postępowania.